

OKSZANA ZABUZZSKO

IRONIKUS NOKTÜRN

*Hold rádiózza a szoba sarkait.
Az est – fáradt tájra húzott nagy zsák –
Álmod hoz, teste sötét, mint a grafit.
Szunnyadnak az utak, liftek, falak, macskák.
Suttog valaki az éj fátyolán át:
Uram, engedd, hogy nyugovóra térjek,
S álmodjak a liftnak olyan égi pályát,
Minek kötelei országodig érnek,
Áztató esőt, mit felszív az országút,
Fekete macskáknak csetepatét,
És minden falnak egy jó málészájút,
Ki verheti belé a felszarvazott fejét.*

ALKOTÓHÁZ. ŐSZ

*Hideg van bent. A folyosón este
Átrohan a szél, a padló nyikorog.
Mintha valaki kulcsot keresne
Kincsetekhez, elvázott gyerekkorok.*

*Kezemben rögyvest kihűl italom.
Borzongás fog el, gyötörnek rémképek.
Félek, rossz ajtót nyitok ki egy napon,
És egy idegen életébe lépek.*

*A fenyves, mint üzekedő lányka,
Nyög és leveti ruháját, a háncsot.
Vízforralóm elejtem sután, ha
hallom kintről a makacs fakopáncsot.*

*Küszöb, ablak, sorok közé zártak.
Segítsetek, innen nincs hová menjek.
Az árvaság túl szótlan barátnak,
Végtelen magányt szórnak rám a mennyek.*

*Semmi esély. Átüt a lapokon
A vér, mint vízjel, piros kígyóméreg.
Képzeld, hogy hideg kávéd sauvignon.
Fogd a kulcsot. És zárd be magad végleg.*

AD HOMINEM

*Mint az autók füstje, egy sűrű gomolyfelhő
Folyton arcomra szállt indulásom óta:
Harminc előtt kipurcansz, ha költő vagy és nő,
Ráadásul férjed egy nagy idióta.*

*Gyerek voltam, rendes, a többihez hasonló.
Ajkam virágporát nem szennyezték csókok.
Most harminchét vagyok, költőnek sem utolsó –
Az örömmre talán elég ennyi jó ok.*

*Kavargó lapály fölött gőzölög a haraszt,
Ásom csak, túrom, mint eltévedt vakondok,
És remélem, egyszer majd megóvhat egy kamaszt,
Mit két belégzés közt*

írok avagy mondok.

Marcus Gergely fordításai